

JESÚS ACULL ALS LEPROSOS

Benvolguts diocesans

Des de les primeres pàgines dels evangelis es descriu la conducta de Jesús amb els malalts, als que acull i sana: “Jesús recorria tot Galilea, ensenyant a les sinagogues, anunciant la bona nova del regne i guarint malalties i xacres de tota mena al poble. La seva fama es va estendre per tota Síria i li portaven tots els malalts afectats de tot tipus de malalties i sofriments: endimoniats, epilèptics i paralítics. I ell els va curar” (Mt 4, 23-24).

En el seu temps va cridar l’atenció d’una manera especial la seva conducta amb els leprosos. Cal tenir en compte que la lepra era considerada en l’antiguitat una malaltia maleïda. La facilitat de contagi va fer que en el món antic es prohibís tot contacte dels leprosos amb les persones sanes. Vivien en la misèria a les perifèries de les ciutats. L’antic testament té normes contundents: qui té una erupció o una taca blanca a la pell, ha d’anar al sacerdot i si detecta que és lepra “l’ha de declarar impur” (Lev 13, 1-8). Per evitar que els altres es contagiessin, la Llei prescrivia que el leprós cridés: “Impur, impur!” (Lev 13, 45. 46). Flavi Josep, un escriptor jueu del segle I, diu que els leprosos “viuen solitaris i estan com morts” i que la seva vida està marcada per “la injúria, el deshonor i el desterrament” (Antiguitats 3, 264 i 266).

Jesús salta totes les prescripcions legals, perquè s’acosta als leprosos i els toca (Mt 8. 3). En una ocasió, quan passava entre Samaria i Galilea, un grup de deu leprosos li criden demanant la seva compassió. Jesús escolta el seu clam i els ordena que vagin al sacerdot, perquè certifiqui la seva curació i puguin tornar a viure entre les persones sanes (Lc 17, 13-19). Jesús no es mostra indiferent a ningú i es mostra especialment sensible amb les persones condemnades a viure a la marginació.

És difícil descriure aquesta conducta de Jesús sense pensar en tants cristians que, imitant al Mestre, s’han acostat als leprosos i els han acollit. Pens, de manera particular en Sant Francesc d’Assís i el Pare Damià de Molokai, que va desenvolupar el seu ministeri entre els leprosos fins que ell mateix va ser devorat per la lepra.

Gràcies a Déu, avui hi ha una curació per la lepra i, almenys en els països desenvolupats, no cal, com en altres temps, dedicar esforços a acollir als leprosos. Però com Església hauríem de tenir la valentia de preguntar qui serien avui els leprosos als quals Jesús s’hagués acostat, a qui té avui la nostra Església a tocar sense por a contagiar-se per transmetre tot l’amor i la bondat de Déu. Potser els “empestats” del nostre temps siguin aquests immigrants que arriben en pastera a les nostres costes i que tots volen tenir lluny; o potser són tants joves que han sucumbit a la droga o les persones sense sostre que caminen vagant d’un costat a un altre... Tots ells tenen dret a sentir la mà càlida de l’Església, que es fa solidària de la seva “lepra” i vol ajudar-los a curar perquè, com aquell leprós samarità, puguin lloar Déu per a la seva salvació.